

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/51/2017
Identifikačné číslo spisu:	1211204109
Dátum vydania rozhodnutia:	24.05.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Mária Trubanová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:1211204109.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Trubanovej, PhD. a členov senátu JUDr. Viery Petríkovej a JUDr. Jozefa Kolcuna, v spore žalobcov 1/ P. U., bývajúceho v C. a 2/ B.G., bývajúcej v C., obaja zastúpení advokátskou kanceláriou KUTAN & PARTNERS, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Laurinská 18, proti žalovanej C. L., bývajúcej v C., zastúpenej JUDr. Petrom Váčokom, advokátom so sídlom v Bratislave, Vázovova 9/A, o zaplatenie 8 630,42 € s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 1 8 C 63/2012, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 23. apríla 2015 sp. zn. 9 Co 500/2013, takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a .

Žalobcovia 1/ a 2/ majú nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava II (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 13. marca 2013 č. k. 18 C 63/2012-231 konanie v časti príslušenstva pohľadávky prevyšujúcej úrok z omeškania vo výške nad 17,6 % ročne od 1. septembra 1999 do zaplatenia zastavil, vo zvyšku návrh zamietol a žalobcom 1/, 2/ uložil povinnosť zaplatiť rukou spoločnou a nerozdielnou žalovanej k rukám jej právneho zástupcu náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 1 513,30 €, a to do troch dní. Súd prvej inštancie v odôvodnení uviedol, že všeobecným predpokladom vzniku záväzkov z bezdôvodného obohatenia je skutočnosť, že sa niekto obohatil na úkor iného a že toto obohatenie vzniklo bez právneho dôvodu, teda aj na základe neplatného právneho úkonu. Konštatoval, že na to, aby mohol žalobnému návrhu žalobcov vyhovieť bolo potrebné, aby preukázali, že poskytli žalovanej (resp. jej právnej predchodkyni) plnenie na základe neplatného právneho úkonu. Z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že žalobcovia skutočne uzatvorili s B. C. (právnou predchodkyňou žalovanej) kúpnu zmluvu, predmetom ktorej bol prevod trojizbového bytu, pričom táto zmluva bola neskôr súdnym rozhodnutím označená za neplatnú. Poznamenal, že tieto skutočnosti jednoznačne vyplývajú z dokazovania a nie sú medzi stranami sporné. Účastníkom tejto zmluvy tak vznikla povinnosť vrátiť si navzájom všetko, čo si podľa tejto zmluvy poskytli. Keďže B. C. XX. E. zomrela, pričom jej jedinou dedičkou bola žalovaná, prípadná povinnosť

vrátiť plnenia z neplatného právneho úkonu uzatvoreného medzi žalobcami a B. C. prešla na žalovanú. Súd prvej inštancie poukázal na to, že základným predpokladom úspechu žalobcov v tomto konaní bolo preukázanie skutočného zaplattenia kúpnej ceny B. C., pričom na základe vykonaného dokazovania konštatoval, že žalobcovia vyplatenie kúpnej ceny alebo jej nepreukázali. Uviedol, že ustanovenie neplatnej zmluvy, podľa ktorého mala B. C. prevziať kúpnu cenu pri podpise tejto zmluvy, je z hľadiska preukazovania skutočného vyplatenia kúpnej ceny irelevantná, nakoľko B. C. v čase podpisu zmluvy nebola schopná porozumieť jej obsahu. Uzavrel, že žalobcovia nepredložili súdu žiaden iný relevantný dôkaz (napr. výpis z účtu), ktorý by preukazoval odovzdanie peňažných prostriedkov. Súd prvej inštancie tak dospel k záveru, že žalobcovia nepreukázali existenciu svojho nároku voči žalovanej, a preto rozhodol tak, že žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

2. Na odvolanie žalobcov Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 23. apríla 2015 sp. zn. 9 Co 500/2013 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zmenil tak, že žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcom 1/, 2/ sumu 8 630,42 € spolu s úrokom z omeškania 9,25 % ročne od 19. júna 2011 do zaplattenia, všetko v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku príslušenstva odvolací súd návrh zamietol. Žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcom 1/, 2/ náhradu trov konania vo výške 1 035, Eur a trovy právneho zastúpenia vo výške 3 224,89 € na účet ich právneho zástupcu, v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku. Odvolací súd na odvolacom pojednávaní, po zopakovaní dokazovania mal v zhode so zistením súdu prvej inštancie za preukázané, že žalobcovia 1/, 2/ ako kupujúci uzavreli s právnou predchodkyňou žalovanej ako predávajúcou kúpnu zmluvu, ktorá bola rozsudkom Okresného súdu Bratislava II zo 6. februára 2009 č. k. 13 C 124/2003-230, ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Bratislave z 2. júna 2010 sp. zn. 15 Co 148/2009, určená za neplatnú. Na základe toho sa potom žalobcovia domáhali od žalovanej zaplattenia sumy 8 630,42 € s príslušenstvom titulom vydania bezdôvodného obohatenia. Poznamenal, že s názorom súdu prvej inštancie, že žalobcovia nepreukázali vyplatenie kúpnej ceny B. C., sa však nestotožnil. Odvolací súd dospel k záveru, že žalobcovia uniesli dôkazné bremeno na preukázanie skutočnosti, že kúpna cena vo výške 8 630,42 € bola B. C. vyplatená. Konštatoval, že vyplatenie kúpnej ceny vyplýva priamo z čl. VI bodu 3 kúpnej zmluvy, v ktorom zmluvné strany potvrdili, že kúpna cena podľa čl. VI bodu 2 tejto zmluvy bola predávajúcemu vyplatená pri podpise zmluvy. Poznamenal, že aj z ďalších dôkazov, ktoré označili žalobcovia a ktoré boli vykonané nepriamo, vyplýva zaplattenie kúpnej ceny žalobcami a jej prevzatie B. C.. Uviedol, že žalovaná sa v konaní ocitla v tzv. dôkaznej núdzi - výsledky dokazovania neumožňovali súdu prijať záver o pravdivosti tej skutočnosti, že kúpna cena nebola žalobcami jej právnej predchodkyňi vyplatená a aj v takýchto prípadoch však súd musí rozhodnúť v neprospech účastníka, ktorý nepreukázal túto rozhodujúcu skutočnosť. Odvolací súd tak po vyhodnotení všetkých dôkazov s poukazom na § 457 Občianskeho zákonníka zaviazal žalovanú vydať žalobcom bezdôvodné obohatenie spolu s úrokom z omeškania. V súvislosti s úrokom z omeškania uviedol, že žalobcovia nepreukázali kvalifikovanú výzvu na vydanie bezdôvodného obohatenia adresovanú žalovanej, keď za takúto odvolací súd nepovažoval návrh na mimosúdnu dohodu z 5. mája 2003. Vzhľadom na uvedené považoval za kvalifikovanú výzvu návrh na začatie konania, ktorý bol žalovanej doručený 18. júna 2011 a žalovaná sa dostala do omeškania nasledujúcim dňom. Na základe uvedeného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zmenil tak, že žalovanú zaviazal vydať bezdôvodné obohatenie vo výške 8 630,42 € spolu s úrokom z omeškania, ale len vo výške 9,25 % od 19. júna 2011 do zaplattenia a vo zvyšku príslušenstva návrh ako bezdôvodný zamietol. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1, 2 v spojení s § 142 ods. 3 a podľa § 151 ods. 1 O.s.p.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná (ďalej aj „dovolateľka“) na pošte 8. júla 2015 dovolanie, ktoré odôvodnila tým, že odvolací súd jej odňal možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.), v konaní došlo k inej vade majúcej za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.). Odňatie možnosti konať pred súdom videla v tom, že odvolací súd nedostatočne zopakoval dokazovanie, keď neprihliadol na ňou predložený dôkaz preukazujúci, že kúpna cena nebola zo strany jej právnej predchodkyne vložená na jej vkladnú knižku. Mala za to, že odvolací súd nepostupoval v súlade s § 213 ods. 3 O.s.p., keď neoboznámil listinné dôkazy preukázateľne založené žalovanou a zároveň sa nedostatočne oboznámil s obsahom priloženého spisu Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 13 C 124/2003, v dôsledku čoho jej odňal možnosť konať pred súdom a zároveň mala za to, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a

rozhodnutie odvolacieho súdu tak vychádza z neúplného a nesprávne zisteného skutkového stavu veci z dôvodu, že súd pri vykonávaní dokazovania nepostupoval v súlade s príslušnými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku, resp. pri svojom rozhodovaní vychádzal z iného skutkového základu než súd prvej inštancie. Navrhla, aby dovolací súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Dovolateľka zároveň požiadala o odklad vykonateľnosti napadnutého rozsudku.

4. Žalobcovia 1/, 2/ vo svojom písomnom vyjadrení k dovolaniu uviedli, že považujú dovolanie žalovanej a jej návrh na odklad vykonateľnosti za nedôvodné, navrhujú dovolanie zamietnuť a priznať im trovy dovolacieho konania vo výške 314,80 €.

5. Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku, zákona č. 160/2015 Z.z. (ďalej len „CSP“), ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá CSP, právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) nezistil splnenie predpokladov pre odloženie vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia v zmysle § 444 ods. 1 CSP a v súlade s ustálenou praxou tohto súdu o tom nevydal samostatné rozhodnutie.

7. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) skúmal prípustnosť a dôvodnosť dovolania a dospel k záveru, že dovolanie treba zamietnuť.

8. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 1. júlom 2016 (8. júla 2015), t. j. za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. v znení neskorších predpisov (ďalej len „O.s.p.“), dovolací súd postupoval v zmysle vyššie citovaného § 470 ods. 2 CSP a prípustnosť dovolania posudzoval v zmysle § 236 ods. 1 O.s.p., § 238 ods. 1 O.s.p. a § 242 ods. 1 O.s.p.

9. Podľa Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30. júna 2016 bolo dovolaním možné napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu iba vtedy, pokiaľ to zákon pripúšťal (§ 236 ods. 1 O.s.p.). Dovolanie bolo prípustné proti každému rozhodnutiu, ak v konaní došlo k najzávažnejším procesným vadám uvedeným v § 237 O.s.p. Prípustnosť dovolania proti rozsudku upravoval § 238 O.s.p. a proti uzneseniu § 239 O.s.p. Dovolanie proti zmeňujúcemu rozsudku odvolacieho súdu bolo prípustné v zmysle § 238 ods. 1 O.s.p.

10. Žalovaná podala dovolanie proti zmeňujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, jej dovolanie je preto prípustné.

11. Právny poriadok platný a účinný v čase podania dovolania ukladal dovolaciemu súdu (§ 241 ods. 1 O.s.p.), aby aj ex offo posúdil, či v konaní nedošlo k niektorej zo závažných procesných väd, ktoré boli uvedené v § 237 ods. 1 O.s.p. O procesnú vadu konania uvedenú v § 237 ods. 1 O.s.p. išlo vtedy, a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Dovolateľka procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdila a ich existencia ani nevyšla v dovolacom konaní najavo.

12. Dovolateľka namietala, že odvolací súd nepostupoval pri vykonávaní dokazovania v súlade s príslušnými ustanoveniami O.s.p. a tým jej odňal možnosť konať (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) a zároveň mala za to, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a rozhodnutie odvolacieho súdu tak vychádza z neúplného a nesprávne zisteného skutkového stavu.

13. Judikatúra najvyššieho súdu sa do 30. júna 2016 ustálila v názore, že odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie taký závadný postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie tých procesných práv strany sporu, ktoré jej poskytoval Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. išlo najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal strane sporu jej procesné práva. Prípustnosť dovolania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/

O.s.p. nezakladalo nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu. V tomto smere najvyšší súd poukazuje na naďalej opodstatnené závery vyjadrené v judikátoch R 37/1993 a R 125/1999, R 42/1993, ako aj v rozhodnutiach najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012 a pre úplnosť poznamenáva, že do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nepatrí právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj I. ÚS 97/97).

14. Žalovaná namietala, že odvolací súd nerešpektoval postup v zmysle § 213 ods. 3 O.s.p., opakoval dokazovanie čítaním listinných dôkazov a neoboznámil doklady zo Slovenskej sporiteľne týkajúce sa vkladnej knižky právnej predchodkyne žalovanej. Podľa § 213 ods. 3 O.s.p. platilo, že ak mal odvolací súd za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, dokazovanie v potrebnom rozsahu opakuje sám. Zo zápisnice o priebehu odvolacieho pojednávania pred odvolacím súdom z 23. apríla 2015, na ktorom sa žalovaná osobne zúčastnila, vyplýva, že odvolací súd nariadil opakovanie dokazovania, a to čítaním listinných dôkazov (viď č. I. 247 spisu). Z obsahu zápisnice ďalej vyplýva, že právni zástupcovia uviedli, že k predmetným listinným dôkazom nemajú pripomienky. Právny zástupca žalovanej uviedol, že v danom prípade zaťažuje dôkazné bremeno žalobcov a títo v konaní neuniesli svoju dôkaznú povinnosť, keď nepredložili žiaden relevantný dôkaz, že kúpna cena bola uhradená a naopak žalovaná preukázala, a to potvrdením Slovenskej sporiteľne, že peňažné prostriedky vo výške ako sú predmetom konania neboli po uzavretí kúpnej zmluvy na účet vložené. Ako je zrejme zo zápisnice o priebehu pojednávania na súde prvej inštancie z 13. marca 2013 (č. I. 223 spisu), právny zástupca žalovanej založil do spisu doklady zo Slovenskej sporiteľne a.s., týkajúce sa vkladnej knižky právnej predchodkyne žalovanej, ktoré preukazovali, že údajná finančná čiastka nebola na vkladnú knižku vložená. Tiež je zrejme z obsahu zápisnice o konaní na odvolacom súde, že žalovaná nepožiadala v tomto smere odvolací súd o doplnenie dokazovania oboznámením sa s dokladmi zo Slovenskej sporiteľne. Súd rozhoduje, ktoré dôkazy vykoná (§ 120 ods. 1 veta druhá O.s.p.). V danom prípade odvolací súd riadne vyzval strany sporu, aby doplnili svoje návrhy a vyjadrili sa k dokazovaniu a právnej stránke veci. Ak žalovaná nenamietala vykonanie alebo nevykonanie dôkazov na odvolacom pojednávaní, hoci jej súd vytvoril procesnú možnosť, nemôže túto skutočnosť namietat ako vadu v dovolacom konaní. Dovolací súd preto ustálil, že žalovaná namietala vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. nedôvodne.

15. Pokiaľ žalovaná svoje námietky smerovala aj vo vzťahu k hodnoteniu vykonaných dôkazov súdom, dovolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 241 ods. 2 písm. a/ a b/ O.s.p.) a hmotnoprávných (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) nesprávností. Dovolanie nebolo (a podľa novej úpravy sporového konania naďalej nie je) „ďalším“ odvolaním. Preto sa ním nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení, ku ktorým dospel súd prvej inštancie alebo odvolací súd, ani prieskumu správnosti nimi vykonaného dokazovania. Ťažisko dokazovania bolo a je v konaní pred súdom prvej inštancie a jeho skutkové závery je oprávnený dopĺňať, prípadne korigovať len odvolací súd, ktorý za tým účelom mohol v medziach zákona vykonávať dokazovanie (§ 213 O.s.p.). Dovolací súd nemôže preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení a v nadväznosti na to posudzovať, či súdy správne vyhodnotili výsledky vykonaného dokazovania, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy - na rozdiel od súdu prvej inštancie a tiež odvolacieho súdu nemá totiž dovolací súd možnosť vykonávať dokazovanie [ako to bolo napokon zrejme z § 243a ods. 2 in fine O.s.p. („dokazovanie však nevykonáva“)].

16. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobcovia 1/, 2/ sa svojím žalobným návrhom podaným na Okresný súd Bratislava II domáhali proti žalovanej vyplatenia sumy 8 630,42 € titulom bezdôvodného obohatenia vzniknutého plnením na základe neplatného právneho úkonu - prijatím plnenia podľa kúpnej zmluvy, k uzavretiu ktorej došlo medzi žalobcami 1/, 2/ a právnu predchodkyňou žalovanej 30. augusta 1999, ktorá bola rozsudkom Okresného súdu Bratislava II zo 6. februára 2009 č. k. 13 C 124/2003-230 (potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 15 Co 148/2009) určená za neplatnú.

17. Podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka kto sa na úkor iného obohatí, musí obohatenie vydať. Podľa ods. 2 citovaného ustanovenia bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý

odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

18. Podľa § 456 veta prvá Občianskeho zákonníka predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal.

19. Podľa § 457 Občianskeho zákonníka ak je zmluva neplatná alebo ak bola zrušená, je každý z účastníkov povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal.

20. Podľa § 458 ods. 1 veta prvá Občianskeho zákonníka musí sa vydať všetko, čo sa nadobudlo bezdôvodným obohatením.

21. Podstatou bezdôvodného obohatenia je zákonom stanovená povinnosť toho, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, toto obohatenie vydať tomu, na koho úkor bol predmet bezdôvodného obohatenia získaný. Právny vzťah bezdôvodného obohatenia je samostatným vzťahom, ktorý vznikne v dôsledku porušenia iného právneho vzťahu alebo na základe určitej právnej skutočnosti (podľa zákonom definovaného pojmu bezdôvodného obohatenia). Zväzkový právny vzťah z bezdôvodného obohatenia vznikne však len za splnenia určitých (zákonných) predpokladov, ktorými sú získanie bezdôvodného obohatenia na strane určitej osoby (obohateného), protiprávnosť získania bezdôvodného obohatenia, majetková ujma, ktorá postihuje inú určitú osobu (postihnutého) a príčinná súvislosť medzi protiprávnym získaním bezdôvodného obohatenia určitou osobou a majetkovou ujmom inej určitej osoby. Napokon tiež, že nejde o prípad, kedy Občiansky zákonník napriek majetkovému prospechu bezdôvodné obohatenie výslovne vylučuje. Splnenie týchto predpokladov musí preukázať ten, kto tvrdí, že na jeho úkor bolo bezdôvodné obohatenie získané. Odvolací súd dospel k záveru že žalobcovia 1/, 2/ uniesli dôkazné bremeno na preukázanie skutočnosti, že kúpna cena vo výške 260 000 Sk (8 630,42 €) bola právnej predchodkyňi žalovanej vyplatená - vyplatenie kúpnej ceny vyplýva priamo z čl. VI bod 3 kúpnej zmluvy, v ktorom zmluvné strany svojím podpisom potvrdili, že kúpna cena podľa čl. VI bodu 2 tejto zmluvy bola predávajúcej vyplatená pri podpise zmluvy. Odvolací súd mal aj z ďalších dôkazov vykonaných nepriamo preukázané zaplatenie kúpnej ceny a jej prevzatie predchodkyňou a disponovanie žalobcov 1/, 2/ značnou finančnou hotovosťou (660 000 Sk).

22. Dovolací súd preto na tomto mieste len poznamenáva, že skutkový záver odvolacieho súdu o preukázaní prevzatia žalovanej sumy má oporu vo vykonanom dokazovaní a následne je správny právny záver (z neho vyplývajúci) odvolacieho súdu o povinnosti žalovanej vydať žalobcom 1/, 2/ bezdôvodné obohatenie.

23. Vzhľadom na uvedené dospel dovolací súd k záveru, že žalovaná v procesne prípustnom dovolaní uplatnila dovolacie dôvody, ktoré však nemohli spochybniť správny právny záver odvolacieho súdu, a preto jej dovolanie zamietol ako neopodstatnené (§ 448 CSP).

24. Procesne úspešným žalobcom 1/, 2/ vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanej, ktorá úspech nemala (§ 255 ods. 1 CSP). O nároku na náhradu trov konania rozhodol najvyšší súd podľa ustanovení § 453 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia dovolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

25. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.